

PEZA DESTACADA

A PEZA

Este modelo de colmea está formado por varias pezas que permiten a desmontaxe e manipulación dos seus elementos con fins didácticos, posibilitando a observación do interior das celas e mesmo a anatomía da abella.

Cada un dos elementos que a compoñen está numerado, o que indica a posibilidade de que estivera acompañada dunha folla coa relación e identificación de cada un deles.

O modelo procede do IES Xelmírez I (Santiago de Compostela), onde tería un uso didáctico, pero foi fabricado no obradoiro do Dr. Auzoux, en París, en 1907.

Modelo clásico de colmea

París, 1907.

Dr. Louis Thomas Jérôme Auzoux

OS MODELOS CLÁSTICOS DE AUZOUX

Os modelos desmontables foron un recurso moi empregado no ensino da anatomía ao longo do tempo pero foi no século XIX cando, dan man do doutor Louis Azoux, estas pezas remataron de configurarse coas características que comparte este modelo de colmea.

Con anterioridade ao século XIX este tipo de modelos realizábanse habitualmente con cera, o que facía foran fráxiles, pouco prácticos para unha montaxe e desmontaxe habitual, e sufriran un gran desgaste co uso. Como solución Loius Auzoux comeza a utilizar papel maché, pintado e vernizado. Os seus modelos, prácticos pero tamén de gran precisión e detalle, foron adquirindo moita fama e a produción do seu obradoiro incrementándose.

A súa popularización fará que amplíe o catálogo de modelos, incorporando xa non só anatomías humanas senón tamén de animais e posteriormente modelos de plantas. Ao tempo o seu uso, que agora ofrecía xa moitas mais posibilidades, espállase e chega aos institutos.

OS MODELOS CLÁSTICOS NO ENSINO SECUNDARIO

A mediados do século XIX prodúcese en España a consolidación dos institutos como centros para o ensino secundario. Neste proceso, dirixido primeiro polo Plan Pidal (1845) e posteriormente pola coñecida como Lei Moyano (1857), os institutos serán concibidos como un lugar de investigación e experimentación esixíndolles dotarse de gabinetes de ciencias naturais, de física e xardíns botánicos cos que modernizar o ensino destas materias.

Así nas seguintes décadas estes centros víronse na necesidade de adquirir abundante material científico co que conformar estas coleccións. De feito, para facelo posible, chegaronse a implantar medidas como a asignación de parte do prezo de matrícula ao aumento e mellora do material científico dos centros.

Neste sentido as pezas do Dr. Auzoux foron, polo seu prestixio, das mais prezadas, pasando a formar parte en varios centros de segunda ensinanza dos seus Gabinetes de Historia Natural.

BIBLIOGRAFÍA

COSTA RICO, R. (2004): *Historia da educación e da cultura en Galicia*. Vigo, Xerais

COMIS, A. e RUIZ-BERDÚN, D. (2016): "Los modelos clásicos del Dr. Auzoux, del aula al museo", *Boletín de la Real Sociedad Española de Historia Natural*, Madrid, nº 3.

RUIZ BERRIO, J. (2008): "El plan Pidal de 1845: Los institutos públicos, dinamizadores de las capitales e provincia", *Revista Participación Educativa*, Madrid, nº 7.

Texto: Laura Rodríguez Castelos (Área de Didáctica)